

האינטרסובייקטיבית היא שהמטפל אינו חייב לדעת מה "נכון" לזוג שבטיפולו בכל רגע נתון. המטפל המשוחרר מן התוכנה לדעת יהיה פניו. יומר להטוט אוזן קשבת לשאיפותיו ולאכזבתו של הזוג המטrios שלפניו ולנסות להבין את משמעותה, וכן יכשיר את הקrukן לכיניסתו אל המערכת הקימת בדרך שתביא לה את התוצאה הרבה בוחר.

בדומה לכך, נקודת המבט המרכזית של הטיפול הזוגי מגבילה את חפיסת הריפוי, או הצלחה הטיפולית, למאה שנוצר בשלישיה האינטרסובייקטיבית המסוימת ברגע אחד מסויים. הנוחות של המטפל בברכ רמת התפתחות של בני הזוג, פעילותם המארגנת הקבועה או פגיעותם הנriskיסטיות, הן חלק חשוב מן הקשר שבו מתקولات החלטות בקשר להמשך הטיפול הזוגי. אבל גורמים אלה צריכים להיות רק שיקול אחד מני רבים. אף על פי שהמטפל עשוי לשאוף לשינוי יסודי או אישיותו, יש זוגות שיבחרו טיפול מהיר או ממוקד יותר.שוב, טבעו המערכת של הטיפול הזוגי איננו מאפשר חילוקי דעות בין בני הזוג לבני עצם, או בינם לבין המטפל, בדבר הריגע המתאים לסייע את הטיפול עשויים לאפשר לנכון ביאז נקודת חשתנה המערכת, ומה תהיה מידת יציבותה של ההתארגנות החדש. חילוקי דעתם בין בני הזוג לבני עצם, או בינם לבין המטפל, ביחס ל釐וקי הדעתם המתאים לסייע את הטיפול עשויים לאפשר לזוג להביע התיחסות בריאה יותר לביעותיו וסובלנות רבת יותר להש��ות סובייקטיביות מגוגדות. ואילו גישה המדגישה "מה נכון" ביחס לציפיות החברתיות, המשפחתיות או האישיות מן הקשר עלולה להיות חלק מן הבעייתות שבמבנה היחסים של הזוג.

חומר מי קוד

לאור הרוינות הכלליים הללו נפנה עתה לחיאור פרטני יותר של תהליך הטיפול הזוגי האינטרסובייקטיבי ומטרותיו. בנסיבות זו נدين בשישה חומרים שבהם יתמקד המטפל – והכוונה אינה למערכת נוקשה של נלים שיש לקיימים בסדר מסוים, אלא לנושאים שאפשר לארגן אותם לחוץ מסכת הטיפול:

- יצירת אמון
- טיפוח יכולת האינטרוספקציה

תהליך וריפוי בטיפול זוגי

הגישה האינטרסובייקטיבית לטיפול זוגי אינה מוגבלת לאופן טיפול אחד, אם כי ההקשבה האמפתית/אינטרספקטיבית עומדת במרכזו. הגישה האינטרסובייקטיבית מעדיפה את "החשיבות המעשית" (אורנג', אטוד וסטולרו, 1997) על פני טכניקה ספציפית: "כל שדה אינטרסובייקטיבי אנגלי שיפתח תהליך התערבותה משלו וישנה את מהלכיו לפי הצורך" (עמ' 24). מכאן שהטיפול הזוגי ברוח הגישה האינטרסובייקטיבית אינו שם לו למטרה למש שורה של יעדים שנקבעו מראש, ולא בהכרח יעשה שימוש בטכניקות ספציפיות כגון פעליות שיקוף, ניהול דיאלוג עם כל אחד מבני הזוג, מתן הנחיות או "שיעור בית", אף כי ככל אלה אין גם אחת שהיא אסורה-בשים. עם זאת חייב המטפל לחזור את משמעותן והשפעתן של התערבויותיו, ולזהות אילו מהן מסיעות לקידום הקשר ולשיפור הנהנה המערכת היחסים הנוצרת בו.

חשוב במיוחד לחזור אחורן התערבויות המולידות תחושות של אשמה או בושה, מושם שתחששות אלה מפעילות לעיתים קרובות מגוגני נסיגה אל דפוסי קשור הגנחים מן העבר. לרוב האירונית עלול הדבר להתרחש דווקא במקרים של קשרות שבهم מנהה המטפל את בני הזוג להשמי הצהרות-אני" במקומות להטיח האשמה: אם יקטע המטפל את דבריו המטופל ויעודד אותו לנוכח מבנה מילולי אחר, עלול הדבר להציגו אצל מטופל בעל הילך רוח מסוים כזולול بما שיש לו לומר. גישות שימושות דובות לטיפול זוגי לוקות בכך שאין מכניות בחשכון במידה מסוימת את תגובותיהם הייחודיות והשונות של בני הזוג, או של אחד מהם, לפרשנותו של המטפל, להצעותיו או אפילו להערכותיו הণיטרליות. אחת מתוצאותיה המכריעות של ההימנעויות משימוש בטכניקה אחת ויחידה בגישה

טיפול. אירועים כגון אלה המתורחשים במהלך טיפול הם היסודות לבניית אמון.

טיפול יכולת האינטראקטיבית. יכולת ההתקבוננות ובצמחייה מאפשרת לטפל "לזהות את רפווי התὔורותם-מחדרש של העקרונות המארגנים העיקריים מן העבר, ואת חלוקם בקשר הזוגי" (טרופ, 1994, עמ' 150). עם זאת, לעיתים קרובות נוצרת החנגורות מצד אחד מבני הזוג, או מצד שנייהם, לסוג זהה של ההתקבוננות עצמית: הם עלולים לחושש שכן הזוג השני ישמש בחומר נגדי, כמו במקרה של מקס ואנדראיה; אפשר גם שהחקירה חולרת למתחות של חוויתות יולדות כואבות, שהוקפו בחומרות הגנה; בני הזוג עשויים גם לחוש שותפותם המטפל הוא פטור לתקן את הקשר ביניהם, לא לבחון אותו נפשותיהם. אם יבהיר המטפל לבני הזוג איו השפעה נרחבת להעברה ולעקרונות המארגנים הללו מודעים שלהם, עשוי הדבר לסייע להם בהפחחת החנגורות. קשינו במערכת היחסים שלנו עלולים להוציאו מהשך קיומה של הבעיה בתרומתן לצירתה (או אותן מודעות). תכליתה של ההתקבוננות בתרומתן לצירתה (או להשך קיומה) של הזוג במערכות היחסים היא למצוא את המקום היחיד שבו יש לשליטה מסוימת.

קיימים שני תחומים שבהם מסייעת המודעות העצמית המוגברת סיוע רב ערך לתהילן הטיפול: המודעות להשפעתם של העקרונות המארגנים של בני הזוג על האופן שבו הם חווים את הקשר; והמודעות לרוך שבה משפיעים העקרונות המארגנים הללו, והפעולות שהם מחוללים, על איכות הקשר הזוגי.
טיפולים-ذבחים מתנגדים בתוכם פנימה ליירועים המודגשים את השפעתם של הגורמים-galim-מודיעים על תפיסותיהם. בעיניהם נראהים פירושים אלה-בהתאם בפראודידיות או באישיפות. על המטפל מוטל אפוא להתחמק לא בעידם האובייקטיבי של דברי אחד מבני הזוג (מי אמר מה, מי עשה מה), אלא בנסיבות למטופל ובריגשותם מעוררים בו. לעיתים אני מסביר לו גנות שחוורעתם יוצרת מהם משמעויות אלה על ידי כך שהיא מתאימה מאורעות מהי היום יום לדפוסים קודמים, ושאותה המקורות השכיחים של הדפוסים התואימים הללו הוא התגסיות הילדות.

- מבחן פירושים מערכתיים
- העצמת הסביבה המחזיקה (Holding environment)
- יצירה מכובנת של התגסיות מקדמות-הפתחות
- חיזוק ההיקשרות

יצירת אמון, הוגשה המתוארת בפרק 6, שבה מתחילה המטפל בבחיה, מודוקדת של התנסותו הטובי-קיטיבית של כל אחד מבני הזוג, מסיעת בມידה רבה לכינונו של האמן ביןם לבינו. המסר המועבר להם בגלוי ובسمוי הוא שאיוש אינו מונASH במתරחש, ואנו רק מנטים להבין מה קרה בקשר.

נוסף על כך נוצר האמן גם על ידי חקירה והירה של הדרך שבה חזה כל אחד מבני הזוג את המטפל. לעיתים יכול הדיבור לזנוחין הכרה בכשל עצמו של המטפל וכחינת הכשל הזה, המאים על הקשר עם אחד מבני הזוג או עם שניהם. במקרים כאלה מolid תהליך התיקון אמון רב פי כמה מזה שנפוגם.

מקרה לדוגמה: באחת הפגישות הראשונות של הטיפול תיאר הבועל, מקס, תיאור נוקב את רמת הנטיישה שחש בילדותו בשל אמו האלכוהוליסטית. כאשר סיפר שאחריו שנפגע אנוושות בתאנונה אופננוו אושפו בבית החולים ממשח חודה שלם והורייו בקשי התקשרו אליו, צייני: "לאור כל אלה, ודאי קשה לך במיוחד לשאת מצלים שבהם אתה חש שאחות אינה שם בשבילך". אשתו, אנדראיה, ניצלה את ההזדמנות ואמרה שדבר זה מסביר את הביקורת התמידית שיש לו על נוכחותו הלא-מספקת בקשר לבניינהם.

מקס הגיע לפני השעה הבאה מודוכן מאוד. רציתי להבין את הרגשותו לא ורק בקשר של המתורחש בקשר הזוגי שלו, אלא גם בסיבותי ההעברה מטופל/מטפל. לאחר דין קצר בתוכנה של הפגישה הקודמת, הבנתי שנמנעת מהגן על מקס מפני האשמהיה של אנדראיה, ושמקס חווה את התעלמותיו זו ככשל זולתעצמי כורב. אני החטאתי לחולטן את חווית הטראומה-מחדרש של מקס עקב תגובתה של אנדראיה. ההתרחשות בפיגישה הקודמת נדמה לו כשחוור המצב בילדותו, כשהאבי לא נחלץ להגן עליו מפני התהגהותה של אמו בשכירותה. ברגע שנושאים אלה נפתחו, הביע מקס אופטימיות ביחס

הפייסטו של קוהוט (1984) את הטיפול כמתරחש בשני שלבים, שלב ההבנה ושלב ההסביר, מסיעת לטיפול מודעתו העצמית של כל אחד מבני הזוג. בשלב הראשון מנסה המטפל להבין מה השכל אחד מבני הזוג, בוגר��ו ומציד מושפעים רגשות שנייהם מבערים, אחד מבני הזוג בוגר��ו ומציד מושפעים רגשות שנייהם מבערים, הבנה שחושג בדרך הטובה ביותר באמצעות החקירה האמפתית/אינטרופטטיבית הנדונה בפרק 6.

כאשר יבין בני הזוג שהם חווים את בן הזוג الآخر חוות סובייקטיבית-במידה רבה, חוות העשויה להיות מושפעת מציפוריות ואמנויות לא-מודערות, יוכל המטפל לעבור לשלב השני ולהסביר שלעמדות ולתגובה הנגורות מאמוןנות וציפיות אלה נורעת השפעה רבה על בן הזוג الآخر. עקרונות מארגנים קבועים פועלים כמו נכונות המגישות את עצמן ויוצרות בדיקאות תגובות שמהן מתירה האדם יותר מכל. בן הזוג תמיד בשל חשוטוי מנטישה מביא להתרחקותו של בן הזוג الآخر: בן זוג המתנגד לחדרנות התגובהות אסתיבית-אגסטיבית יוצר בן זוג שבדירותו מגיעה עד כדי כך שהוא נזכר אחריו.

לא אחת יקרה שרתמת נכונותו של כל אחד מבני הזוג לתחת את דעתו על נושאים החפתחותיים חואמת את זו של בן הזוג الآخر, או מקבליה לה (דיקם, 1967; טיגל, 1992; סולומון, 1989). כאשר מתייחל-בן זוג אחד לעבר עקרונות מארגנים מילדיותו, ואצל בן הזוג השני-מתעורנות טוגניה מקובלות, על המטפל לנצל את המצב להתריך, תוך שהוא מזהה את הזדמנות שיש כאן לבני הזוג לתמוך וה-בונ-שבירת המתחוריות ביחסיהם.

נביא לדוגמה בני זוג שהחלו בטיפול לאחר שהקירהה של האשאה חייבה אותם להעתיק את מקום מגורייהם. מלפני חוץ תמן בה הבעל שמה בנסיבות, אבל מכיוון שהקירהה שלו ניזוקה בשל המעבר, הוא נעשה מסוגר בתוך עצמו ומלא מרירות. במהלך הטיפול התהילה האשאה תחת דעתו על כך שבת זוגו, אשאה יפה ומוכשרה במיוחד, אין מה מזדהה עם תחושות העצב והrisk שהוא ח. יתר על כן, הוא החל ליוואת את הצד השווה שבין אי הייענות לצרכי הרגשים לבן העדר תגובתה של אמו הצדקנית, אשאה אדומה בדרת ודיינאנית, שכלי חוץ הקירהה חוותות שונא בתכליות.

ההකלה הזאת הביאה לחשיפת עולמו הסובייקטיבי של הבעל, שניסיונו היה להיות נחמד וציתנן בקשר שלו עם אשאו לא היו אלא מסווה למצוב כרוני של ייאוש וכעס על כך שלעולם לא יימצא מישור שייענה לצרכיו. ברובך עמוק יותר פיתחה אמונה פתולוגית בכך שהוא חסר ערך ואף פעם לא יגיע לשום היגש.

המטפל ראה בתגובהו הדיבאנית של הבעל על העתקת מקום המגורים ועל התפקיד אשאו בקריירה שלו הזדמנות לבחון את תקופותם של עקרונות המארגנים: "כשהיית ילך, לא ידעת דרכך אחרת להיקשר לאדם חוץ מאשר מאשר להיות נחמד וציתנן. האתגר הניצב בפניך במערכת היחסים שלך בנישואין הוא למצוא דרך חיובית להביא את אשתקך לידי כך שתהיה מתואמת יותר עם צרכיך ורגשותיך, להביא את אשתקך אליו". הבעל הבין שתחווית חוסר-הערך הבסיסית שלו מכוננת אליו". הבעל העניקה אשתקו להסתגר בתוך עצמו בהיותו מאוכזב; שכamenti הגנה הרוחיק מעצמו את אשתו; ושבסתירו את צרכיו ורגשותיו האמפתית נושאים אלה במסגרת הטיפול הchallenge האשאה להבין את התגובהותיו ורגשותיו; אך היה בידה להתקорב אליו ולהגיד, בעצם נוכחותה השקתה בפגישות, תגובה מכוננת לעולמו הרגשי ההולך ומהגלה.

עמדת הקשبة הממוקות-באחר. אחת הדרכים שבהן יכול המטפל לקדם את התבוננותם-בעצם של בני הזוג היא להציג להם פרשנות המכוססת על האופן שבו הוא חווה אותם. פושג' (Fosshage, 1997) גורס שבפסיכואנאליזה קיימות שתי עמדות הקשبة בסיסיות: עמדת הקשبة הממוקז-סובייקט, ועמדת הקשبة הממוקדת-באחר. בעדרה השנייה יכול האנלייטיקאי "לחווות את המטופל מעמדת-היתרון של אדם אחר (במקרה זה האנלייטיקאי עצמו)". בטיפול הזוגי-קיימות-שתי אפשרויות הקשبة מעמדת ה-"אחר": זו של המטפל וזו של בן הזוג الآخر. קרוב לוודאי שככל אחד מבני הזוג הבהיר כבר פעמים רבות כיצד הוא חווה את הקשר עם الآخر; لكن כה חשוב שהמטפל יספק לשניים עמדת-יתרון אמפתית ומוקדת-סובייקט, כמשקל שכנגד לחוויתו של כל אחד מבני הזוג

עצמה להיות שוננה וمبرיקה ומעורכת בעולםו; ואשר לכל השאר, היא "פשות הנינה" שהוא יודע על בעיותה עם אמה הצענית והביקורתית, ושבמודיע הוא מציע לה מקלט מפני. הנחתה הלא-מודעת הייתה שגם אנשים אחרים תופסים, בעיקורו של דבר, שמתוחת לשינויתה המבrikה מסתור עולם הרום עד היסוד (ולא ממש אכפת להם). עכשו יודעים גם בעלה (והמתפלל שלו) על החלק המעורער הזה שבה ועל בידותה, ומראים לה שחשיפתו עשויה לפתח פתח לאינטימיות.

מתן פירוזים מערכתיים. הפונית הפרשנות אל הקשור עצמו, ולא אל אחד מבני הזוג, היא דרך עיליה להפחית האשמות הדדיות ולרטוטם את בני הזוג לשיטוף פעולה: תשומת הלב מועתקת מבני הזוג כפרטים אל הקשר שביניהם, הנחפס כיישות חיים ובעלת רגשות משלה. רוב הזוגות חשים שיש משהו ב"אנחנו" שהוא יותר מסכם שני יישויות העצמי שלهما. ורוב הזוגות חשים שהקשר סופף אותם להתנהגויות מסוימות, בין שהם מתכוונים ובין שאינם מתכוונים לכך. חשוב שהפרשנות המעלית תהיה מחוברת לחיה הדגש של בי הזוג. פירושים המביאים לידי כך שהמערכת הזונית תיתפס בדברמה פנוי מזוקים את תחושת הניכור בין העצב-השתוקנה שבעולםם הפנימי של בני הזוג לבין תסכולי מערכת היחסים בחיי היום יום-שליהם. חשיבה קיברגנטית, הנטויה בתיאוריה המרכזית הכללית ובטיפול המשפחי, מודיקת ככל שתיהיה מן הבחינה התיאורית, אפשרות להעצים את "תחושת המות" של הזוג – גם בשל דרכי ראייתו של המתפלל וגם בשל הדרכים שבהן הוא מבادر לבני הזוג את ראייתו אותם. لكن אפשרות לנו המתאפשרה "העצמי הזוגי" לדמיין את המערכת כיישות חיים ואישית.

את היישות האינטראוביקטיבית הקולקטיבית שאנו מכנים "העצמי הזוגי" מוטב להביע בשפה מטאפורית מאשר בשפה מופשטת. וכך מתארת המשוררת דני לורטוב (בשירת "מכאוב הנישואין", 1964) בני זוג ה"קָרִים אַמְרֵה הַקְשֹׁרוֹת / גַּעֲלָצִים לְפָנֹת לְהַעֲרֵךְ", ואך על פי כן הם ממשיכים לחפש "למְקֹהה / שָׁאן לְחוּשׁ אָוֹתָה מְחִיאָה לְהָה". היא

את בן הזוג الآخر. אך מתפלל שיחתך את בני הזוג בטרם עת בהתיימנתו לאחד מהם עלול להציגו בעיניהם כמו זו בזו. מכל מקום, ברוב הטיפורלים הזוגיים מגיע לבן שבו צרך המתפלל להניע את אחד-פנבי הזוג להדרה בתగוכות שאוthon הוא יוצר אצל האחד, בין-במנוח נכין שלא במכין. המתפלל יכול לשחרר את בן הזוג הזה בתגובהו הסובייקטיבית, והוא יכול גם להציגו הסבר ממשו (למשל: "אני מתuil להבין מדוע את מרגישה שלא מבינים אותי"). נדמה-לנ-שלמעשה את מבעה את דאגתך לו ואת הבתנך לבבו, אבל-הנוא. תושב שאח פשוט מנסה להזכיר לו מה לחשוב"). מוכן שיש בכך שם טיכון: המתפלל עלול להיתפס כמציע אמת אובייקטיבית, ובכך להרוט במו ידיו את כל מה שהשיג עד כה במאציו לכונן אוירה של הערכה לטובי-קטיביות של כל אחד מבני הזוג, או להציג כمعدיף בן זוג אחד על פני האחר. אך לעיתים קרובות אין מנוס מלסתכנם בתרומות אלה (אםنم תוך מחobicות לחקו ולהקן כל شيء שנוצר בשל כך), מכיוון שפרשנות מוקד-הבאחור היא לעתים הדורך היחיד להפסיק התנהגות המכילה את עצמה של המתופל.

לדוגמא אביה כאן את מקומו של זוג אחד: תלונתו של הבעל על ריחוקה של אשתו הסעירו אותה, והיא טענה שתמיד הייתה נוכחת בקשר וכל הזמן השתוקקה לאינטימיות רבה יותר. כאשר אמר הבעל: "אבל את תמיד נראה לי כל כך מוכשרה וمبرיקה עצמאית, עד ששאלתי את עצמי אם את בכלל זוקה לי", השיבה האשה שהיא אף פעם לא חוותה את עצמה ככזאת, אלא הרגישה שהיא מאהירה כללה מהם הצרכים שלה. אחרי שהוויכוח ביןיהם נמשך ומן מה ברוח זו, הציגו המתפלל לשיחה ואמר לה שגם תזה לפעמים במאה היא זוקה לו.

האשה החטופה. היא חשה שהשניים חברו נגודה. המתפלל מיהר להרגעה, בציינו שהוא מבין את הצורך-כבודה שהיא חשה, אך אינו טובס מדויק שהיא מביבה אותו ממוקם נשפה. בעקבות הדברים הללו חקר אותה המתפלל והתברר לו כי אביה של המתופל, שעמו חילקה את אהבהו לספרים ולМОזיקה, היה הדמות הראשית שתמכה בה בילדותה. היא השכילה להיקשר אליו על ידי כך שחינכה את

תהליך וריפוי בטיפול זוגי 153

андרי נבעה ממצבי-עצמם המוצף בפחדי נטישה ומאמונה הבסיסית שיש בה משחו המונע את הייתה נאהבת. המפגש המשותף עם בני הזוג עשוי לעורר חסריט זה למשך פרק זמן שדי בו לעורר לאורה, באמצעות הטיפול הפרטני שלו, לפתח תגובה על ביקורתו של אנדי שלא תאה כה ארכאית. אבל כדי שהטיפול הזוגי הזה יהיה אפקטיבי, מן ההכרח שהמתפלט יפתח התיחסות אמפתית לקשר עצמו, לא רק להנתנותה הטראומטית של לאורה בקשר זה.

לאור התחשיותיהם העזות של בני הזוג, והתחפיסטוייתם העוזה לא פחות, קשה היה להגדיר את הקשר ביניהם שלא במונחים של מערכת יחסים שהארגוןה היא פרימיטיבית, אפשר לומר מרת פתולגית. אבל במרכזו והקשר עמד המאבק הבלתי פוטס להכיל את הרשות רבי העצמה שהילדיו גם קרבתם היתה זה לו (קרבה מינית ואינטלקטואלית) וגם תגבותיהם ההגנתיות שהזינו זו את זו.

מחזריות זו של פיסוס, עימות ופירוד הייתה מעין ניסיון לכארה מצד הקשר להתרכז ולהיעשות נmis' דיו לבקלה של הרשות שנוצרו, וחזק דיו להיכלים מבלי להישבר. זיהוי מאבקם המשותף של בני הזוג להקלת רגשותיהם העזים היה, הוא כשלעצמם, בגדר פירוש רב עצמה: הוא סייע להתרופפות חששותיהם שאחד מהם, או שניהם, יצאו מדרעם, או שהם פגומים ללא תקנה.

הטיפול החמקד בחיפוי אחר דרכם להבאים לידי כך שכילו זה אה זו, ללא החרותיות הדрамטית הנלווה לכך. על מנת שלא היוצר אצל בני הזוג חוושת כישלון, נאמר להם שם יודקקו להמחזה ורק עד שימצאו משהו מוצלח יותר. הכוונה כאן לא הייתה לנקט את הטכניקה הפרודוקסלית בטיפול המשפחי הממליצה על מימוש התסמןין בדרך לשלוט בו, לומר להדריך את בני הזוג ליזום בפועל המתוודה בין חווותיהם האופייניות, אלא לגלות אמפתיה לזוג המתעמת,

המתקבב בין חווותיהם לפחד מפני שהם מתגלמים בהמחזה טסמניהם. הפירושים שכינוו אל העצמי הזוג היו חשובים במיוחד לאורה. תפיסת הקשר כיחסות חייה, הנאבחת למלא אחר צורכי שניהם, אפשרה לה להיפרד מן העקרונות המאוגנים המסתוכנים, אלה שהניעו אותה להאמין בסגולותיו המופלאות של הקשר כגון עדן מיני ורגשי, העילן להרים בשל הרוע הנטהר שבה.

מزعמה את כמיוחם ואכובתם לספינה, בה הם באים "שנים שניים בftpacha / פְּקָאֹבִי הַקָּשָׁר".

במטפל ארך לטפח את היקשרתו האינטנסיבי-קטיבית אל העצמי של הקשר הזוגי של מטופליו, והוא להקרין אותו לכל אחד מבני הזוג. פירושים כגון "אני יכול לחוש את האכובה שכשר זהה" יסייעו למטרפל לבטא את מערבותתו. המטרפל יוכלתו לפתח מחויבות מעין זו הוא מודעותו בדרך שבה הוא חווה את חייו הזוגיים. בשפהה של לורטבו, המטפל המסוגל לחוש גם את העצב שבדיה שחשים אלה ה"נאצ'ים לפנות עורף" להיקשרות, וגם את הכמיהה העיקשת — למרות כל האכובה — לשמהה "שאין לחוש אותה" מחרוץ קשר האינטימי; הוא יכול להתחבר לעולמו הפנימי של הקשר בין מטופליו אף כאשר נחבא עולם זה מחוץ לחומות של שתיקה, גינוי וחוורתיות אטומה.

לפיחותו של המטפל ולהיקשרתו לעולם הפנימי הזה נודעת השפעה רבת עוצמה על בני הזוג. הוא מסדר את הפתיחות והיקשרות הללו גם כמסר לא מילולי, וגם באמצעות פרשנות המשקפת את מכלול הרשות המעורבים בקשר, כגון: "אני יכול לראות כיצד גאנק קשור זה לשמר משוח חובי, למרות כל הטעים".

פירושים הדוחקים בהתרוגנות העצמי של הקשר הזוגי לאפשר חוויות מאייזות-התפתחות ורכות יותר עשויים להוות תמרץ לשינויו. המקרה של לאורה ואandi מדים זאת.

לאורה, שהיתה בטיפול פרטני במשך חמישה שנים, בקשה כמה פגישות זוגיות כאשר הקשר שלה עם אנדי החל לקרוטע. אנדי נעשה לאחוונה ביקורתו ומירר ביחסו אליה, בהאשים אותה באין יושר או בפגיעה מכוונת בו. בתחילת ניסתה לאורה להתגונן, אך בסופו של דבר נתקפה ייאוש והיתה מתקשרה לאandi אחת לשעה ומתהננת בפניה שיסלח לה ושלא יעוז אותה. עוצמת תגובהה של לאורה הייתה כה רבה, עד שהביאה את אנדי לכל מסקנה שאינו יכול לעמוד בכך וועליהם באמת לסייע את הקשר.

הபכפכו של אנדי בתוך רגע — מבעל אהוב וותמן לבעל המותה בביטחון לא רצינית — הייתה לאורה בגדר חורה על חוויות לדותה עם אם בעלת הפרעה דראקוטבית. תגובהה הנואשת על ביקורתו של

אמנם אמת הדבר שבמקרים רבים זוגות שהו טראומה נעשים הסנסיים וחששניים, ויש לעודד אותם ללבת עד הקצה, עד הגבול, כדי לבחון אם מוגנת הסביבה המחויקת להכיל את האכזבויותם. דבר זה אמרו במיוחד בזוגות שבהם נפגע הקשר המיני. לעיתים אני מציע לזוג שינסו לחזור ביצוע מיני גרווע כדי לראות אם יכול הקשר לשאת את ההחשות המאכזבות. לוגנות מעין אלה מתברר בדרך כלל שאינם מעריכים כראוי את יכולתו של הקשר ביניהם לשאת רגשות עדים. יכולתם לשורוד את האכזבה מחזקת את לם, והם מעדים לנסתות שוב.

יצירה מכונת של התנסויות מקדמת-החפתחות. רוב הגישות המתחזרות בספר זה אינן הנקימיות. מטרת הטיפול, שהיא שיפור יכולתו של בן זוג לשאת פשלי ולתעצמי בלתי נמנעים, וכך בבד עס כך להישאר פתוח לאינטימיות ולצמיחה, תושג באמצעות יצירתו של שדה אנטרוביקייטיבי המתאפיין באפרחה, הבקלה והעה לחזור. כאשר צופה אחד מבני הזוג בשתקה באינטרاكتציה של בן הזוג האחר עם המטפל הוא געשה לשותף באווירה השוחרות-טבר המשתררת בחזרה הטיפול, ואופן הקשבתו של המטפל ישמש לו מודל לפעלויות הגומלין שלו בעחד. עם זאת היי וגעים שבهم יתרverb המטפל על מנת לעודד ישירות התנסויות ולתעצמי מקידמות-החפתחות, או לחוסם כשל וולתעצמי אפשרי אשר לעניין זה, מן ה הכרה שחרור הטיפול יהיה לכל אחד מבני הזוג מקומות-מחיה-نمקרו חקoot. לכן ברוב המקרים מן הרואי שהמטפל יקטע כל הסלמה של העימות ויפנה אל עצמו את עיסויים של שני בני הזוג. בדומה לכך מן הרואי שהמטפל ינסה לת匿名 באמצעות חכננותו את תגובתו הלא-שלמה או המעוותת של אחד מבני הזוג (למשל: "אני רואה שאתה חופס זאת כך, אבל אני זהה משחו אחר כמה שהיא אמרה").

בחחערבות חסוכה אחרית יציג המטפל את צמיחת יכולותיהם של שני בני הזוג לספק זה לו התנסויות ולתעצמי מקידמות-החפתחות. הערות כמו: "שמעת-לב לבך שהוא באמת הקשייך לך הפעם?", או: "היא מנסה להיענות לבקשתך להיות חיובית יותר בעניין זה",

העצמת הסביבה המחויקת. חיזוק יכולת העמידה של הקשר בפני לחצים הוא סוג מסוים של החערבות מערכתי. חיאוטיקנים רבים (שרף ושרף, טולומון, סיגל) יישמו את תפיסתו של ויניקוט (1965) בעניין "סביבה מחויקת" לזוגות. גם סיגל וסולומון מדגישים את הקשบทו האמפתי של המטפל כרכיב מפתח של הסביבה המחויקת. נוסף על חיזוק בשומו של אחד מבני הזוג להכיל את תגובתיותם של בן-הזוג-הآخر, ונוסף על מנתה התארגנוהם של נושאים חזותיים במערכות-জיהসিস בעקבות חוויותיהם עוזת-דרגת של בני הזוג, יכול המטפל לעשות למען חיזוק כקשר הנשייה של המערכת בכללותה. הוא יכול להגיד וזה ממש מהשווה: אמיה כגן: "אף על פי שיש לכם כאם רב, החייב להתבטא באיזשהו אופן, אל לכם להגניה לו לעורר את מערכת היחסים בינוים, מכיוון שגם הכל יתפרק ולא יהיה מי ישמע אתכם".

המטפל יכול לעזור לבני הזוג כאחד להגדיל את כושר הנשייה של המערכת באמצעות יצירת כללים, כמו הכרזת איסור על ביטויים פיזיים של כאם, או הכנתה פסק-זמן בכל פעם שאחד מבני הזוג חש שהגינויים מים עד נפש. באופן כזה, אם הם עומדים לעבר את הגבול שקבעו לעצם - לא הם כשלו, אלא זוגיהם היא הזוקקה לויסות. אם הם אינם יכולים לחוש ביטחון בזוגיותם, עליהם לקחת להם פסק-זמן, לבקש עוזרה מתחברים או מבני משפחה, ואו להגביר את תדריונותם של הפגישות הטיפוליות. המטרה היא ליצור בנסיבות מסוות מערכת יחסים בעלי כושר נקלה, ולא להעצים את הגשות המזיקים.

במיוחד בשלבים הראשונים של הטיפול עשויה הקליניקה של המטפל לסייע סמל לסביבה מחויקת, שבה יכולים בני הזוג לקטוע את הסלמת העימותים ביניהם, בczאתם מן ההנחה האופטימית שכאן יצאו לבייטוי ולהקלה. המטפל יכול לומר לבני הזוג: "תנסו לעבד עלך-בבית, אבל אם מתרברר לכם שאנו יכולים, תעכו ותביאו את זה לך-באזן". בסופו של דבר תחאיפין הקליניקה כבעל כושר להכיל תפיסות סובייקטיביות שונות ורגשות כואבים באותו חדר עצמו, ובהרבה גם באותו בית ובאותו קשר עצמו.

לסקוב זה לוו התנויות של תיחום העצמי שלהם – על ידי כך שייכרו ללא שיפוטייה בתפיסותיו וברגשוחיו של الآخر.

להניע את בני הזוג לתרום לצמיחתם הדודית. במקורה מסימנת בטיפול ייחיל הקשר להיטלט בין מצבי הימשכות מעודדי התפתחות לבין מצבי הימשכות חרותיים. המטפל יכול, מבחןיה מסויימת, למונת כל אחד מבני הזוג למצוד בצמיחתו של בן הזוג الآخر, וכן למצוד את הכתם של רגשות החסומים או מוכחים אצל בן הזוג. יכול לעודד הצבת גבולות וחוקים. דבר זה עשוי להועיל בשני האחדר, או לעודד הצבת גבולות וחוקים. דבר זה עשוי להועיל בשני אופנים: אחד מבני הזוג מקבל ושות להtanיותם בדרכי חיים חדשנות; בן הזוג-הdonek בין הזוג האחדר להשתנות וזכה להיתפס כהוראה שאליי נכספים, הורה המעודד התפתחות במקום לפול.

במקרה של אחד מבני הזוג היה הורה שעודד את התפתחותו רק באורח סלקטיבי, או "על תנאי" – העובדה שכן הזוג השני, זה הדוחק בו להשתנות, מסקב לו תמייה באמצעות פעולות הנראות כמנוגדות לאינטנסים שלו, עשויה להשפיע עליו השפעה עמוקה. בסופו של דבר עשוי כל אחד מבני הזוג לצאת מחוץ במאציו לשנות את המערכת, גם על ידי ויסות עצמי של תגובתו החוזרית וגם על ידי כך שיעודד את בן הזוג האחדר בהערות כגון: "אתה לא חייב לлечת לשם". הושחת תמייה מעין זו עשויה להיות צעד התפתחותי חשוב גם לבן הזוג התומך. במקומו של זוג מסוים החטאför לבעל הנriskיסטי והטריבשלוט לעצד באשותו, שערבה התעללות מינית בילדותה, ולעודד אותה להביע את הצורך שלו בכיבוחון בכל הקשור בתחי המין שלהם: הוא המריצ' אותה לבקש פסקיזמן בכל פעם שהוא חשה חרודה. בכך בידל הבעל את עצמו מאביה המתעלל, ובכך בגד עם כך התברר לו שהוא יכול לזכות בהערכתה בשל היותו מחולל השינוי.

לעוזד עמידה על שלך. אך בבד עס חמיצה בגין הזוג האחדר, זוקך כל אחד מבני הזוג לעיזוד כדי לקדם את סוג הקשר שהוא/היא מבקשים לייצור. בנסיבות מסוימות עשוי המטפל לקטוע חילך שאינו מוביל לשום מקום ולהזמין את אחד מבני הזוג לנוטה לשנותם באמצעות הורה כגון: "בוא נראה אם תצליח להביא אותה לידי כך שת

משקפות את היישgo של מספק ההtanיות הללו – ומשמעות בהנמכת חומרות ההtanיות של המקבל אותן. כדי להציג גישה ישירה יותר באתר שלוש החערבות, שמניטוני למדתי שהן שימושיות במיוחד: לצורך שירות חווית של שיקוף; להניע את בני הזוג לתרום לצמיחתם הדודית; לעודד עמידה על שלך. חשוב להתייחס לכל התנויות להחרבות אלה מתוך סבלנות והבנה, וגם שהמטפל – אף על פי שלעתים הוא יוזם בתקיפות אינטראקציה מסויימת – לא יפתח זיקה הדוקה לתוכאה מסויימת שלא. כדי שיציר לעצמו שלא חשוב עד כמה הוא וראה את עצמו "צדוק", חפיסתו היא ריק אחת מבין שלוש התנויות הסובייקטיביות בחדר הטיפול.

ליצור שירותות חווית של שיקוף. המטפל יכול להחרב על מנת ליצור שירות וגעים של ויסות והתבוננות הדרושים בעת המפגש. הוא ינחה את בני הזוג לשבת זה מול זו, להשתREL לעבור לחשיבה נטולת דעתות קדומות ולנסות לקלוט את המסר המילולי והלא-מילולי של בן הזוג. היא באמת פוחדת מקום; הוא מנסה לומר לך עד כמה הוא ברוד. המטפל יניע כל אחד מבני הזוג להציג חמונה מדוקית ככל האפשר; הוא יאט את התקשרות הרגילה, את ההליך-חוור של אמירה-תגובה מידיות, ובכך יעוזד כל אחד מבני הזוג להקשיב לבן הזוג האחדר.

תרגילים אלה, המקדים הקשה משקפת, הם טכניקה המוכרת לרוב המטפלים הזרים (הנדראקס, 1990, וויל, 1988). בדרך כלל יכוון המטפל את אחד מבני הזוג לחזור "במילים שלו" על מה שאמר לו בן הזוג האחדר זה עתה (גם אמרה לא מילולית). דבר זה עשוי לספק לבני הזוג התנויות ולהעצמי חווית של מראה. אף על פי כן עלולה הזרה המכנית על דבריו הזולות ליצור כשל אמפתיה: המקשיב טובס אמנס את המילים, אבל מחייב את הרגש שמאחוריה. כאשר קורה הדבר חייב המטפל להבהיר את הרגש ולגונע את בן הזוג המשקף לנוטהשוב. המטפל צריך לצמצם ולנטREL את רגשות האשמה או הbossה בהערות כגון: "לכלנו קשה להקשיב לאחרים במקומות לשמעו את מה שאחנו מ一封信ם לשם", או במקום פשוט להגן על עצמןו. כדי אחד מעבר לסתם הקשה יש לעודד את בני הזוג

מה שאותה מנסה לומר לה", או: "תגידי לו איך את מרגישה כשהוא עושה את זה".

יכלחנו לגלו אסטרטיות ולעמוד על שלנו מבוססת על היזוג מושכניים בתקופות של מחשבינו, זרכנו ורשותינו. מכאן חסיבותה של אותה התנסות ולהצטמי של תחום העצמי, שבתחילה מספק אותה המטפל ואחר כך בן הזוג האחד, כמבשת יכולת זו.

אחד המחותמים בפני גילי אסטרטיות הוא החשש בגין הזוג האחד גמול לך בಗלי דומה. חישש זה יכול לנבוע מעקרונות מארגנים לא-מודיעים, או מהתנסויות קודמות בקשר. בכל אחד מן המקדים הללו וקוקים בגין הזוג למקום בטוח כדי להתמודד עם חששותיהם אלה. במקרה של בת' וריצ'רד, שאליו אונחו מתייחסים לאורך כל הספר, אפשר לומר על ריצ'רד, שלמרות כל תכויותיו שעריכו לא ידע למעשה להציג גבולות, או להגן על עצמו מפני גינויו הזועמים של בת'. זכרו היה ריצ'רד נתן בילדותו להעתלותו המילולית של אביו. בהתחלת החש屎 של כפר על הפגעה שפצע בת' ברומן שניהל, אין זה מן הרואין שיגיב על תוכחותה הטעומות. אך בשל מסויים בטיפול עבדנו ישירות על כך שעליו להציג גבולות בפני בת'. עוזרתיו אותו לומר מה הוא מרגיש בעת שהיא תוקפת אותו, ועד כמה עז הצורך שהוא חפסיק להתייחס אליו כך. יכולתו של ריצ'רד לעמוד על שלו הוועלה גם לבת'; היא חוותה אותו כמו שמסוג להכיל את עצה, ובאופן אינטואיטיבי ידעה שם יוכל לעמוד על שלו בחיקפות רכה יותר, ייטה פחת למש את צרכיו באמצעות ביטוי-בפעולה.

חיזוק היחסות. במקרים מסוימים, שבהם היחסות בין בני הזוג היא רופפת או מוקטעת, יכול המטפל להתערב ישירות על מנת לחזק את הקשר, או לתרום לדיפויו. בעקבות מחקרים של בייבי ומקרולי (1996), שתואר בפרק 5, אנו טוענים שהיחסות היא התנסות סובייקטיבית הנוצרת במערכות דיאידית. אף על פי שמחקרים רבים, כאמור אצל בייבי ומקרולי, תומכים בהשפעה העומקה הנודעת לדפוסי היחסות בילדות על התנסות באבאה בין בוגרים, השפעה זו אינה בלתי משתנה ואניינה חור כיוונית. התנסותו בעבר של

מבנה הזוג בקשר רגשי מעורער או כאוטי ('איינטואורה' ועמיתה, 1978) עשויה להיות אחד הגורמים להירצחו של דפוס היחסות דומה בחויו הבוגרים, ודפוס זה עלול לפגוע ביכולתו של בן הזוג האחד להושך ביטחון. ואילו בן זוג שחווה בקשר רגשי איתן בעבר יכול לטעת בלבו של בן זוגו שחווה היחסות שיש בה פחת ביטחון, או היחסות כאוטית, תחשזה חדשה של מקום מקלט וחופש להתנסות בחוויות חיוביות.

חסיבות מיוחדת נודעת ליכולתו של המטפל הזוג לייצר במסגרת הטיפול התנסות מקדמות היחסות המטוגנות לשנות את יצוגם של בני הזוג.שוב אנו מצינים שורמת ההשפעה בין הבין-אישי לבין התוך-נפשי היא דו-כיוונית. בעשוות שימוש שלושת העקרונות שהגדירו בייבי ולכמן (1994) יכול המטפל לננות את חוויות ההיקשרות של אחד מבני הזוג, או של שניהם, על ידי כך שיאפשר את היוזמות של רגעים בעלי עצמה ונשנית רכה; על ידי כך שיסיעם בהבניהם דפוס תקשורת שיש בו סדרות וקביעות; ועל ידי כך שיודא את תיקונים של השיבושים הרגשיים.

כנאמר לעיל, באחד המקדים ועדד המטפל בני זוג שבו מנותקים זה מזו להתנסות בכיצוע מני גרווע. הרעיון שמאחורי עידוד זה היה שעורצת נשנית מכל סוג שהוא תהייה רاشתו של שינוי התפיסה הסובייקטיבית את הקשור כרופא או כאלה קיים. הכאב, הלוקה בפניעות נרkipיסטיות, דיווח שהיה באמת מוכן לעשות אהבה עד שאשתו טיפחה בדיחה שקללה את הכל. המטפל חקר לפי הסדר את הרגשות שהביאו בני הזוג במפגש המיני: עוררות, חרדה, הומור, אכזבה, כאס; ואו הסביר להם שהיחסות כמוה כתבשיל שרכיבי הם כל הרגשות האינטנסיביים האלה, לא רק רגשות של ביטחון או הנאה.

בקרה אחר הזרכו בני זוג מסוימים, שהיחסות התבטה על רגשות עזים והיטלטה באורח כאוטי בין עצמה של ירח-דבש לבין שכירת כלים, לעצב לעצם דפוסי שגרה. הם הסכימו לכת ייחידי פעם בשבוע לפחות מזכירים לדירות שבahn התגורר כל אחד מהם ולקבוע לו ומנים ללילות משותפים. שגרה זו סייעה להם להתגבר על התרחקותם התגובהית עקב אכזבותיהם בקשר.

כלשהו, ולהכוונה זו יש בדרך כלל סימוכין תיאורתיים. סקירה קצרה של תפיסות הפסיכואנליזה בכל הקשור למצב של בריאות תקינה במיערכות ייחסים תגליה, שתפיסות אלה מוקרן בהגנות המשתמעות מהן יותר מאשר בשיקולים מעשיים. מנקודת מבט אינטרא-סובייקטיבית מספקות הנחות תיאורתיות אלה דרכי שבחן יכול המטפל לאorgan את התגוננותו-הוּא במערכות הייחסים. הן גם ישפיעו ויסות עצמי.

בהתאם על השדה האינטראסובייקטיבי הטריאדי של הטיפול קרנברג (1974) מודגש את הצורך בנטרול דחפים לצד התפתחות הפסיכוסקסואלית ומזהה שלושה מאפיינים של אהבה בשלות: שילוב בין תוקפנות לדודמינות במערכות הייחסים הטרוסקסואלית; הפיכתם של "מאויים ועימותים קרס-גניטליים" ליחס-אובייקט בשלים, המתאפיינים ברוון, דאגה והכרת טוביה; ותחושא של מחובבות מוסרית לבן הזוג, הנוצרת במסגרת של התפתחות בריאה של אניד'עלן. מטפלים הרבקים בגישה של יחס-אובייקט מדגשים את צמצום ההשלכה ההורחותית: "המשימה הטיפולית העיקרית היא, כמו תמיד, מיזוגם-מחדר של ההיבטים המאימים, המוחשיים והמפצלים של הקשרו" (שרף ושרף, 1987, עמ' 153).

קוּהוֹת (1971) הדגיש את חפקידה של ההפנמה הממירה, שבאמצעותה מומר יחס הזולחעמי שmpsפקת הדמות המטפל והופך לחלק מן העצמי של המטפל, ומכך הוא מופנס בו. הכתבה מופנהת זו אינה יוצרת עצמי אוטונומי, אלא רק הסתמכות על זולחעמי בשלים יותר ממשן כל חייו של האדם. אף על פי שבשם מקום בכתביו לא מיאר את הזולחעמי הבשלים הללו בפירוט, ציין קוּהוֹת (1984) שהם עשויים לנבוע ממקורות שונים ולכלול שימוש בסמלים וחוויות וגם בהגנטיות בקריאישיות. בעקבות קוּהוֹת מתאר וולף (1988) את קשר הנישואין כשלב שבו "בני הזוג מפיקים זה מזה מגוון של חפקודו וולחעמי" (עמ' 59). הוא מדגש במיוחד שניים מן התפקידים האלה: בראשן אפשר כל אחד מבני הזוג לאחר להיות עד לניגזרותו לא לשלב קודם בלי להחשש מכך ש"יבלע" בתוכה האחד; ובשני מגין כל אחד מבני הזוג לאחר להשתמש במנעו האינטימיים עם התגוננותו של אותו אחד על מנת להרוויח את גבולות העצמי שלו. ברוח פסיכולוגיית-העצמי האמיתית חשף כאן

בעוד שתיקון שיבושים בהיקשרות הוא הצד החקני ברוב מקרי הטיפול הזוגי, זוגות שעיל יכולת ההיקשרות הרופפת שלהם מיAIMים הינתקיות או עימותים תדרים יזדקקו לחקירה מעמיקה יותר, מעבר לעיבוד החווור הרגnil. תינוק שלتحقשות הדחיפות והמצקה שלו לא ניתן ויסות נאות עליל לפתח בתגובהו היקשרות נמנעה, ברגע על ויסות עצמי. בנסיבותיו ייטה לסתור מכל עימות או ייחסים אינטנסיביים. על המטפל לחזור שוב ושוב אל פתרונות המוצלח של עימותים, גם אם יהיו אלה עימותים של מה בכך, תוך ציון יכולתם הגוברת והולכת של בני הזוג להתגבר על אכזבות. למטפל שמורה יכולה תיקון בעומדו באופטימיות וברוגע אל מול הכאב שבחיסי הזוג, דבר המעצב בהדרגה סכמה חדשה של היקשרות.

האינטימיות שכחיה המין, הדומה עד מאווד לקשר פערות/דמויות מטפלת, מלאה פעילות גומלין הנושאות משמעויות של היקשרות. במקרה של זוג מסוים אמרה הבעל בעית הטיפול הזוגי, שאף על פי שם אהביהם מאווד זה את זו ונשואים זה עשר שנים, הוא מאמין שהקשר ביניהם עשוי להשתים בכל רגע. אמונה זו העידה על הפסימיות העמוקה שחש ביחס להיקשרותם; הסתבר ששורשיה נעוצים במיאונה של האשה ליום יחס מין. התגונתו זו הדרכה את חוויות החת-גירוי שחווצה בילדותו עם אמו הדיאכונית, חוותה שהיתה לתחרשה عمוקה של חוסר ביטחון. למעשה האשה זה כבר ליום יחס מין מכיוון שהוא היה בקרותי וכמעט לעיתים כה קרובות. הואיל וחזי המין נעשו לנושא כה טעון אצל עצמו אצל המטפל לפועל בתחום האינטימיות הפיזית הלא-מינית. האשה תודרכה להגניה את ידה על ראשו או גב, סחם כן, מרדי פעם בפעם, והבעל התבקש להימנע מtagoca, אך לטפר במפגשי הטיפול על תגונותו ל兆ע שלה. לבסוף הצליחו בני הזוג לפתח "million-mgues" לא מילול, שהקנה להם אפשרות להתמודד עם בעית חוסר הביטחון של הבעל.

ריפוי בטיפול הזוגי
אם, כפי שמדוברים תילן וסמית' (1994), להתפתחות הזוגית אין סוף מוגדר, גם תפיסתו את מהותו של הריפוי בטיפול הזוגי צריכה להוישאר פתוחה. עם זאת, טיפול זוגי נדרש תמיד חתירה בכיוון

ולפ' היבט התפתחותי חיוני שבמבנהו היקשרות, שאלאן אין אפשרות היה לראותן כפתרונות: בנייה הרגשית ובנייה החיים בוויה שאלה.

במונחים של טיפול זוגי מעלה טולומון (1989) על נס את התהיליך להשתתת האיזון הנריקיסיטי, שבו פועל הקשר ליצוב פגיעתו הנריקיסיטית של כל אחד מבני הזוג. ליוויניגסטון (1995) שם לו למטרה "להחזיר את קשר הנישואין לחם, על מנת שיוכל להיות שוב למקור רב עצמה של ההתנסויות התפתחותיות הדורשות לבני הזוג, וכך יעשה לתהיליך של תיקון הדדי שין מחדש את חייו שנייהם" (עמ' 430).

חרוף (1994) מדגיש את העלאה המודעת בקרב בני הזוג להשפעה הנודעת לעקרונותיו המארגנים של כל אחד מהם על הדינמיקה של הקשר ועל תוצאותיה.

על הגישה המערכית וואים את התפתחות הפרט ואת התפתחות הזוגיות כפועלות זו על זו וכמחזוקות זו את זו, כפי שמכוחה המכירה שהאטתי לעיל, שבו הבעל – המחזק את ידיה של אשתו לעמוד על שלא בכל הקשור לחרdotih המניות – נעשה הוא עצמו לאדם בשל יותר: התפתחותו של כל אחד מבני הזוג מקדמת את צמיחתם של שני בני הזוג.

במקום להציב לטיפול הזוג יעד סופי ומוגמר של ריפוי, או של התפתחות קשר בריא, אפשר להעיר ולמדוד את הטיפול הזוגי על פי מידת התקדמותו של הזוג עבר את מארבע המטרות הבאות:

1. הקשר יתאפשר, לפחות חלק מהזמן, בתהוויה מחדש של תקווה. טיפול הזוג מעלה על פני השטח צורכי וולחומי שהיוו חביבים זה זמן רב. הוא אף חושף תחשויות אובדן ופגעה מן העבר, שמקורן גם במערכות היחסים וגם בנסיבות המוצאת של כל אחד מבני הזוג. התקווה, בגין להגשמה, היא המאפשרת לבני הזוג להתאחד זה לזו, להמשיך להיות יחידי על אף כל האבדות. התקווה, לפי מיטשל (1993), היא "חיפוש מרחב נפשי שבו ניתן לשאיפה האמיתית, מקום שבו יכול העצמי למצוא לו התחלת חדשת" (עמ' 206).

מיומניות ההתחדשות שלhan נזקקים בני הזוג – תחשות הייתו של כל אחד מהם סוכן ריבוני לעצמו, יכולתו לשאת רגשות כאבים ויכולתו לחברו – מועצמות בשודה האנתרופובייקטיבי המתאפיין בתחשוה של תקווה. בזוגות נוטלי תקווה יתנונו מיומניות אלה, גם אם הן קיימות בקשר מלכתחילה. כדי שתתקיים התקווה במערכות היחסים יש לוופף את איזוותן של אותן אמונה החבויות מתחת לפניו השטח המביאות את בני הזוג לכליל ייאוש – כגון שהאדם או בן זוגו פגום, או שצורךם אינם תקפים. השורה האנתרופובייקטיבי המתאפיין בתקווה מאפשר לקשר להתקיים במישור הביניים שבין הצורך בהיענות מכונות בדייקנות מושלמת לבין תగוכות ההגנה שמעורר העדרה.

2. תגבר ההכרה במצוירות הסובייקטיביות השונות של בני הזוג, תגבינה קבלתן והאמונה שהבדלים ביניהם אינם מאימים על הקשר. סובבותם להבדלים היא גורם חיוני בקשר, היא מקור החידוש והחיות. כדי שייהיו בני הזוג סקרנים ולא זועמים בכל הקשור להבדלים שביניהם יש להעניק את יכולתו של כל אחד מהם להחזיק במחשבותיו וברגשותיו. זהו תנאי בל עבור לכינונה של תחשות עצמי בריאה. פיתוחה של יכולת זו, אפילו כתפעה קצרת ימים בטיפול הזוגי, עשוי לצין רמה חדשה של התפתחות העצמי. התארגנות עצמית פתולוגית מבוססת על החשש מפני הישנות הטראומה. הפחד מן השוני עשוי לנבוע מחשש להתאיינות – אני אחשש שברחת עלי בכוח ההבדלים שבינינו – או מחודדת הנטייה: אם אותה שונה, לא יהיה לנו קשר כלשהו. הטיפול الزوجי מספק את האפשרות לבטל בכל רגע נתון את האמונה הפתולוגיות הללו.

3. תגבר יכולת לשאת רגשות טורדיים ולעבד אותם. היכולת לשאת רגשות ולעבדם היא אחד הרכיבים החשובים של בריאות הנפש בתיאוריה האנתרופובייקטיבית. המטרה הכלולה בטיפול זוגי היא לשנות את יכולות הקשר מפרט ומעיך למרגיע ומקנה ביטחון. השתיקות, המרכיבות על דברים של מה בכך או הזעם, המאפיינים יחסים לא מאושרים, מעידים על אי מסוגלות להכיל רגשות מעיקם. עדיף להשתרד להבין רגשות אלה, לשאת אותן ולוסתם, ולא לנסתן לשניהם מעיקם. הרגשת רגשות, לא הייצוגים – כמו בתיאורית

יחסים אובייקט – היא המונח ביסודו הבהיר התהילici של מערכת היחסים. המטרה אינה השגת אותה "אוטונומיה" שמצויה תפיסה יציבה ומצויה של העצמי ושל الآخر, אלא יכולת לעבד את רגעי המיאום העצמי וראית בן הזוג האחר כשנוו וכהרוני – ולהשתקם מהם.

4. מערכת היחסים תומך בהתקהו של כל אחד מבני הזוג. אם הקשר הזוגי הוא מערכת החפתותית, משמע שעליו לחת את דעתנו על שאיפותו והישגיו האישיים של כל אחד מבני הזוג בתחום המערכת הזאת. התקודמים, הכללים והזהויות שעברו קונקרטייזה, המאפיינים קשיים ותקוינים, חיברים לסלם גם גמישות ורבה יותר על מנת שההתקהו המתחווות הללו לא תיגדענה בעזון באבן. ניקח למשל את מקומו של זוג אחד, שבו הבעל, מוחאי מפורסם, החל לבטל קונצרטים שבהם עמד להופיע, וזאת כדי שיוכל להשיקו זמן רב יותר במשפחה; אשתו, אשה מוכשרת בזכות עצמה, מטרות לפתח מחדש את הקירירה שלילה ויתריה כדי לגורל את ילדה. מטרות אלה, שאוthon היצבו לעצם השנאים בטיפול הזוג, קרוובות לחפשית הריפרנציאציה אצל בוזן (1978), אבל בהבדל חשוב אחד: מטרת הקשר אינה להתאים את עצמו לדיפרנציאציה ברמה גבוהה יותר, אלא לדרות את גדרתו של כל אחד מבני הזוג כחלק בל יפרד של מערכת יחסיהם. מנקודת הראות המעורכית, מטרת זו לא בהכרח תושג על ידי מחויבותו של המטפל להונגנות וליציבות: הידע שרכש בתחום התיאוריות המערכתיות יאפשר לו להשלים עם הקופה של כאס, שאולי יתגבר בשל צימוחו המואצת של אחד מבני הזוג אך ישר על פוטנציאלי חיובי לכינונה של מערכת יחסים המושתת על

קיום ההתקהות. בלבן של ארבע מטרות אלה עומדת קריאת התיגר של התיאוריה האינטראקטיבית על הדיאלקטיקה הקרטיאנית שבין העצמי לבין الآخر. בעקבות המטאפורה שמכאים ביבי ומקורי (1996), מערכת יחסים בראיה כמו אייתור קטעי ג'ז תואמים החזרים על עצמם, כאםפרובייזיה על הויסות העצמי והויסות ההדרי. בין אחד מבני

הזוג מראה לגברים חדשים של אינדיויזואליות ובין שהשניים "מנגנים" בהרמונייה מלאה, מתרמו של הטיפול הזוגי היא לעזרו الزوج למצוא דפוס של קשר שיאפשר לו גם שיתוף פעולה וגם אילתו.